

A Fővárosi Ítéltábla dr. Lehner Katalin ügyvéd (fél címe 4) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Koruhely Péter ügyvéd (fél címe 3) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, dr. Ferenczi Mónika ügyvéd (fél címe 1) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. április 10. napján meghozott, 33.P.24.488/2011/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 9., az I. rendű alperes részéről 10. és 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 45.000 (Negyvenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 208.000 (Kétszáznyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 24.000 (Huszonnégyezer) forint csatlakozó fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogát és emberi méltóságát azzal, hogy az általa kiadott ... című napilap ... napján megjelent lapszámának 3. oldalán „...” című cikke illusztrációjaként a felperesről a bíróságon őt bilincsen és vezetőszáron ábrázoló fényképfelvételt hozott nyilvánosságra a hozzájárulása nélkül.

Megállapította továbbá, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogát és emberi méltóságát azzal, hogy az általa üzemeltetett ... internetes portálon ... napján „...” című cikke illusztrációjaként a felperesről a bíróságon őt bilincsen és vezetőszáron ábrázoló fényképfelvételeket hozott nyilvánosságra a hozzájárulása nélkül.

Megállapította, hogy a II. rendű alperes megsértette a felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogát és emberi méltóságát azzal, hogy az általa üzemeltetett ... televízió ...-ei ... című hírműsorában „...” címmel, valamint az általa üzemeltetett ... internetes oldalon ... napjával kezdődően „...” címmel, majd a ... című adások ...-ei, ...-ei és ...-ai ismétlésében a felperesről a bíróságon öt bilincsből és vezetőszáron ábrázoló filmfelvételt hozott nyilvánosságra a hozzájárulása nélkül.

Eltiltotta az alpereseket a további jogsértéstől.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül a felperest jogszerűtlenül ábrázoló képfelvételeket az internetről távolítsa el, vagy a felperes képmásának felismerhetőségét szüntesse meg.

Kötelezte az I. és II. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül a felperestől magánlevélben kérjenek elnézést.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 300.000 forintot és ennek 2011. július 4. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 600.000 forintot és ennek 2011. július 4. napjától a kifizetésig járó a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Felhívta az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 18.000 forint kereseti illetéket.

Felhívta a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket.

Felhívta a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 156.000 forint kereseti illetéket.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II. rendű alperesnek 50.000 forint perköltséget, ezt meghaladóan pedig azt állapította meg, hogy a felek a költségeiket maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. §(1) bekezdését, 80. § (1), (2) bekezdéseit, a 339. § (1) bekezdését, a 355. § (1) és (4) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 163. § (2) bekezdését, a 206. § (3) bekezdését, az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozatát.

Előre bocsátotta, hogy a per tárgya kizárólag annak a kérdésnek az eldöntése volt, hogy az alperesek által nyilvánosságra hozott fénykép illetőleg filmfelvétel elkészítése és nyilvánosságra hozatala sértette-e a felperes képmáshoz fűződő személyiségi jogát, emberi méltóságát, illetőleg jóhírnevét. Tényként állapította meg, hogy a felperes mint miniszter közszereplőnek minősült, az ilyen minőségben vállalt szereplése közszereplés, melynek során készült fényképfelvételek elkészítéséhez az alpereseknek a felperesi hozzájárulással nem kellett rendelkeznie. A közszereplés azonban nem korlátlan a közszereplők esetében sem. A védelem nem a nyilvános megjelenés tényéhez, hanem annak céljához és rendeltetéséhez kötődik. Amennyiben a részvétel célja az, hogy a nyilvános tevékenységgel valamilyen értéket továbbítson mások számára, a nyilvános közszereplés feltételei fennállnak, ellenkező esetben azonban nem. Nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperessel szemben milyen bűncselekmény miatt indult eljárás, mert a bírósági gyakorlat nem tesz

különbséget abban, hogy egy amúgy közszereplőnek minősülő személlyel szemben közszereplői vagy magánszemélyi minőségével összefüggő cselekmény miatt indult eljárás, mivel a büntetőeljárás hatálya alatt állás nem minősül közszereplésnek. Annak sincs jelentősége, hogy az eljárás megindulásakor a felperes közszereplői minőségét megalapozó tisztsége már korábban megszűnt. Kizárólag annak tulajdonított jelentőséget, hogy az alperesek rendelkeztek-e a felperestől, a felvételek elkészítésére és nyilvánosságra hozatalára vonatkozó hozzájárulással. Az alperesek a perben nem vitatták azt, hogy ilyen hozzájárulással nem rendelkeztek, ezért a felperes közszereplői minőségére történő alperesi hivatkozás nem lehetett alapos. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság az alperesek terhére a képmáshoz fűződő személyiségi jog és az emberi méltóság sérelmét megállapította. Az emberi méltóság sérelmét azzal indokolta, hogy a sérelmezett felvételek a felperest megalázó helyzetben ábrázolták.

Megalapozottnak ítélte a jogsértés megállapítására tekintettel a felperesnek az elégtételadásra, eltiltásra, illetve a jogsértő helyzet megszüntetésére irányuló kereseti kérelmeit is.

Nem volt alapos a felperes jóhírnév sérelme tekintetében előterjesztett kereseti kérelme. A felvételek nem tartalmaznak a felperesre vonatkozó valótlan tényközlést, és a tényeket sem tüntették fel hamis színben.

Kiemelte, hogy a polgári bíróságnak nem feladata megítélni a személyiségi perben azt, miszerint a felperessel szemben alkalmazott kényszerítő eszközök milyen mértékben indokoltak, ezért annak, hogy a közölt felvételeken látszik-e a bilincs, illetőleg a vezetősár, azért nincs jelentősége, mert ezek a büntetőeljárás során a nyomozó hatóság rendelkezése alapján alkalmazott eszközök, melyekre az alpereseknek nem lehetett ráhatása.

Nem ítélte alaposnak a felperes azon hivatkozását, hogy a képfelvételek azt a hamis látszatot keltik, hogy a felperes jogerősen elítélt bűnöző. A felvételek és tudósítások tartalmát értelmezve az átlagolvasó számára is nyilvánvaló, hogy a felperessel szemben a büntetőeljárás éppen megindult, bűnösségét érintő döntés nem született.

A nem vagyoni kártérítési igénnyel kapcsolatosan kifejtette, hogy a perbeli esetben külön bizonyítás nélkül is elfogadható és köztudomásúnak minősül, hogy az alperesek jogellenes magatartása a felperesnek hátrányt okozott. A jogsértés tárgyi súlyát nem ítélte kiemelkedőnek. A nem vagyoni kártérítés összegét a követeléstől eltérően 300.000, illetve 600.000 forintban állapította meg. A nem vagyoni kártérítések után kamatot is megítélt, melynek kezdő napját a kár bekövetkeztében állapította meg.

Rámutatott, hogy a felperest ért hátrányok döntően az ellene indult büntetőeljárás tényével és nem a nyilvánosságra hozott felvételekkel függtek össze. Megjegyezte, hogy a felperessel szemben indult büntetőeljárás és polgári eljárások hosszabb időn keresztül és széles körben, szinte valamennyi média útján tematizálták a közbeszédet.

A perköltségről a Pp. 81. § alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes és az I. rendű alperes fellebbezést, míg a II. rendű alperes csatlakozó fellebbezést nyújtott be.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte, az I. és II. rendű alperesek nem vagyoni kártérítésben marasztalásának, a keresetben foglaltak szerinti 500.000 és 3.000.000 forintra való felemelésével. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de abból helytelen következtetést vont le, a felperes oldalán felsorakoztatott

bizonyítékokat érdemben nem vette figyelembe, és az ítélet okszerűtlen következtetéseket is tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság egyrészt megállapította, hogy a felvételek a felperest megalázó helyzetben mutatják be, ugyanakkor az alperesi jogsértéseket nem ítélte kiemelkedőek. Ezek az ítéleti megállapítások mindenképpen ellentmondanak egymásnak.

Bizonyította, hogy a II. rendű alperes által sugárzott felvételeket több mint 1.000.000 látták, majd ezeket a későbbiekben is bemutatta, így legalább összesen 2.000.000 ember kísérhette figyelemmel a II. rendű alperesi televízión a felperessel szembeni intézkedésről készült képeket. Az internetes eléréssel is jelentős számú látogató láthatta a képeket, hasonlóan az I. rendű alpereshez, aki szintén az internetes portálján közölte a perbeli felvételeket. A felperesről közölt felvételekkel az alpereseknek nem lehetett más céljuk, mint a leírtak, és elhangzottak nyomatékositása, vagyis egyfajta negatív hangulatkeltés.

A perbeli felvétel egy korábban kiemelkedően magas pozíciókat betöltő köztisztviselőt mutatott be, aki 1989 óta folyamatosan valamennyi kormány alatt kiemelt feladatokat teljesített. A felvételeken az egykori köztisztviselő bilincsen, rendőri kíséretben, bírósági épületben látható. A felvételek bűnősként, elítéltként ábrázolták, azzal a céllal és sugalmazással, hogy bűnt követett el. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítési összegek irreálisan alacsonynak minősülnek. Elfogadhatatlan továbbá az I. és II. rendű alperesek közötti arányosítás, mivel a II. rendű alperes által sugárzott felvételeket lényegesen többen láthatták.

Az elsőfokú bíróság az indokolásban hibát vétett, amikor a felperessel kapcsolatosan előzetes letartóztatást említett, holott a tényállásban helyesen még az őrizetben tartását rögzítette. Ilyen körülmények között nyilvánvalóan az eset összes körülményét nem ismerő nyilvánosság számára is félrevezetőek a képsorok. Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor az előzetes letartóztatás vagy őrizet automatikus velejárójaként értékelte a bilincs, illetőleg vezetősíj és a rendőri kíséret alkalmazását, mert ennek alkalmazásáról a büntetés-végrehajtási intézet dönt.

A felperes személyesen és tanúként meghallgatott házastársa és testvére egyezően nyilatkoztak arról, hogy a felperest a vele szemben kezdeményezett büntetőeljárások és a perbeli felvételekkel kapcsolatos büntetőeljárás lelkiileg nem terhelte meg. A felperest a közvélemény, valamint a rokonai, barátai, ismerősei előtt ilyen körülmények között bemutató felvételek viselték meg, valamint a felvételek közzétételének az az eredménye, hogy a kialakult közvélekedés szerint bűnös.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének teljes elutasítását indítványozta. Alapvetően azon az állásponton volt, hogy a közszereplőkről, a közszereplők munkájáról és magatartásáról a társadalom tagjainak általánosságban széles körben joguk van tájékozódni. Ezt az általános tájékozódási jogot ismeri el a hatályos szabályozás és a kialakult ítélkezési gyakorlat, amikor a tágabb körű véleménynyilvánítás jogosultságon túl a közszereplő arcmásának nyilvánosságra hozatalához nem kívánja meg az érintett hozzájárulását. Álláspontja szerint a felperes közszereplő, azon belül is fokozott figyelemmel kísérhető közszereplő, mivel a közhatalom gyakorlója volt. Arcképe ezen minőségével összefüggésben közéleti megnyilvánulásai által meghatározott keretben, annak bemutatására felhasználható.

A felperest büntetőeljárás alanyaként ábrázolták a felvételek olyan eljárással összefüggésben melyet közszereplőként, vagy állami intézmény vezetőjeként, vagyis a közhatalom gyakorlójaként követett el, függetlenül attól, hogy a titkosítás miatt pontosan nem állapítható meg, hogy a felperes milyen büntetőeljárás hatálya alatt állt. A rendelkezésre álló információkból egyértelmű, hogy a felperest egykori titokminiszterként gyanúsították meg, vagyis levonható az a következtetés, hogy egykori közéleti magatartása miatt

vált a büntetőeljárás alanyává. Amennyiben egy közszereplő olyan magatartást tanúsít, mely a jogállammal ellentétes, akkor adatai, beleértve a képmását is, szabadon megismerhetők. Megilleti a magánszféra védelme a közhatalmat gyakorlót, ha olyan bűncselekmény miatt áll eljárás hatálya alatt, melyet magánszférájában, magánszemélyként követett el. A perbeli eset azonban más. A büntető hatóság eljárás alá vonta, kifejezetten a közélet szereplőjeként, vagy azzal szoros összefüggésben elkövetett cselekmény miatt.

Téves az az elsőfokú bírósági álláspont, hogy a fényképfelvételről egyértelműen azonosítható, hogy a felperest bilincsből és vezetősíjon állítják elő. Álláspontja szerint a képről önmagában is, és nem a cikk szövegével együtt értelmezve kell megállapítható legyen, hogy a felperes bilincsből van. Ez sem a nyomtatott, sem az interneten megjelenő alperesi közlemény tekintetében nem látható, nem állapítható meg. A ...-i számban közzétett képen nem látható, hogy a felperest vezetik, a kézbilincs pedig nem kivehető. A címlapon a felperes és házastársa látható, kényszerintézkedés és rendőrök jelenléte nélkül. Az internetes portálon közzétett kép a nyomtatott lapváltozatban a 3. oldalon megjelent képpel azonos, ezért arra a kifejtett álláspont szintén vonatkozik. A megállapított nem vagyoni kártérítés, a hiányzó jogalapra tekintettel nyilvánvalóan megalapozatlan és jogsértő.

A II. rendű alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a nem vagyoni kártérítés megfizetésére vonatkozó kereseti kérelem teljes elutasítását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság által értékelt hivatkozások álláspontja szerint azt támasztják alá, hogy a nem vagyoni kártérítést megalapozó körülmények és különösen a felperes társadalmi megítélésének hátrányos megváltozása nem áll ok-okozati összefüggésben a II. rendű alperes által bemutatott felvételekkel. Az ítélet nem tartalmaz érvelést arra, hogy a II. rendű alperes terhére megítélt 600.000 forint nem vagyoni kárpótlás jogosságát mi indokolja. Az ítélet hivatkozik a köztudomású tényekre, mint amelyek a nem vagyoni kárpótlás megítélésének jogalapját megteremthetik, azonban konkrétan nem tér ki arra, hogy melyek voltak azok a tények, amelyeket köztudomásúként fogadott el.

Kitért arra, hogy a felperest bilincsből ábrázoló felvételek mai napig jelentős számban lelhetők fel különböző internetes fórumokon. Előadta továbbá, hogy a felperes az elmúlt időszak egyik legtámadottabb politikusa, és minden mértékadó fórum foglalkozott a személyét, illetőleg családját ért támadásokkal, elmarasztaló véleménynyilvánításokkal. A felperes rendszeresen célpontja politikai véleményeknek, értékítéleteknek, és arról is beszámolt a sajtó, hogy abban az eljárásban, melyben a sérelmes felvételek készültek, a felperest a Debreceni Törvényszék - nem jogerősen - letölthető szabadságvesztésre ítélte. Álláspontja szerint a megítélt nem vagyoni kártérítés abban az esetben is indokolatlanul eltúlzott, ha olyan tények váltak volna ismertté a perben, melyek a köztudomás alapján megalapoznák a II. rendű alperes kártérítési kötelezettségét.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében előadta, hogy a közszereplőknek valóban tágabb körben kell eltérniük a személyükre vonatkozó véleménynyilvánításokat és bírálatokat. Ez azonban nem jelenti azt, hogy a közszereplőt ne illethné meg a képmáshoz fűződő, vagy az emberi méltósághoz fűződő jog. Az is elfogadható, hogy a közszereplőről közszereplései során készített felvételek hozzájárulás nélkül közzétehetők, ugyanakkor a közszereplésen kívül készült felvételek nyilvánosságra hozatalához az érintett hozzájárulása szükséges. A közszereplő nem minden élethelyzetében gyakorolja a közszereplőségből fakadó magatartásokat, ezért nem készíthető és közölhető róla bármely helyzetben - különösen kényszerintézkedés hatálya alatt - fényképfelvétel. Téves az az I. rendű alperesi álláspont, hogy azért, mert a felperessel szemben, közmegbízatásával összefüggésben kezdeményeztek büntetőeljárást, a felperesnek az ezzel kapcsolatos nyilvános megjelenései közszereplésnek minősülnének, mivel ennek

csak az olyan magatartás minősül, amely alkalmával a felperes a közszereplés igényével lép fel.

Kifejtette továbbá, hogy a II. rendű alperes csatlakozó fellebbezése jogi érvelést nélkülöző nyilatkozat, mely a másodfokú eljárás során megfelelően nem minősíthető.

A Fővárosi Ítéletábrábla az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag a fellebbezések és a csatlakozó fellebbezés korlátai között bírálhatta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése szerint.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakat teljes egészében osztotta, ezért a határozatot a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A Ptk. 80. § (1) bekezdése szerint, a személyhez fűződő jogok megsértését jelenti a más képmásával vagy hangfelvételével kapcsolatos bármiféle visszaélés. A (2) bekezdés úgy rendelkezik, hogy képmás vagy hangfelvétel nyilvánosságra hozatalához - a nyilvános közszereplés kivételével - az érintett személy hozzájárulása szükséges.

A perbeli eset alapvetően a sérelmezett magatartások idején hatályban volt Alkotmány 61. § (3) bekezdése által védett információs alapjog és a magánszféra sérthetetlenségéhez fűződő jogok, és ennek részeként a képmás védelmének ütközését jelenti.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a nyilvánosság tájékoztatásához és tájékozódásához fűződő érdek megfelelő teljesüléséhez nem egyértelműen szükséges a büntetőeljárással érintett személy kényszerintézkedés hatálya alatti ábrázolás bemutatása. Ennek alapvető indoka az, hogy egyik alapjog sem élvez feltétel nélküli előnyt a másik jog korlátozásával szemben.

Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a valamilyen szempontból közismertnek minősülő - így közszereplőnek tekinthető - személyek cselekvéseiről, megnyilvánulásairól való képfelvételek közzlése kizárólag abban az esetben lehetséges a hozzájárulásuk nélkül, ha a felvétel is az önkéntesen vállalt közmegebízáttal, társadalom jelentősebb részét érintő magatartással kapcsolatos. Kizárólag azon az alapon, hogy az érintett - jelen esetben a felperes - korábban közmegebízáttal és ebből fakadó nyilvánosság előtti megjelenései miatt közszereplőnek minősült, életvitelének bármely eleme nem vonható a közszereplés fogalma alá. Ilyen értelemben a nyilvánosság előtti megjelenés közszereplésnek minősítése megítélése során, a személy nyilvánosságot kapott cselekvésének alapulvételével kell eljárni. Amennyiben ez a cselekvés a társadalom tágabb vagy szűkebb rétegének saját elhatározásából, vagy közmegebízáttal fakadó befolyásolására irányul, akkor a cselekvés közszereplés. A felperes a vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárás során nem gyakorol olyan magatartást, mellyel a nyilvánosságot közszereplőként befolyásolni igyekezne és cselekvéséből az önkéntes jelleg is hiányzik.

A felperest kényszerintézkedés hatálya alatt bemutató felvételek, nem a közszereplésről való tájékoztatás eszközei, ezért közömbös az, hogy a felperessel szemben pontosan milyen bűncselekmény miatt van eljárás folyamatban. Az elsőfokú bíróság által jogsértőnek minősített I. és II. rendű alperesek által közzlé felvételeken látható a bilincs alkalmazása, illetve ahol ez kevésbé érzékelhető, ott feltűnnek a büntetés-végrehajtás kötelékébe tartozó személyek.

Amennyiben a felperes nem közszereplői tevékenységével összefüggésben lépett a nyilvánosság elé, akkor a vele kapcsolatos történések a magánszférájához tartoznak, és az erről készült felvételek közzlése a hozzájárulásához kötött. Nem képezte vita tárgyát az elsőfokú eljárás során az, hogy az alperesek ilyen jellegű hozzájáruló nyilatkozattal a felperes részéről nem rendelkeztek. Az elsőfokú bíróság ezért helyesen alkalmazta a személyiségi jogsértés objektív jogkövetkezményeit a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a), b), c) pontjai alapján.

Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy az ilyen jellegű jogsértések esetén külön bizonyítás nélkül is megállapítható, hogy a felperes hátrányt szenvedett el a felvételek közzétételével, ezért nem vagyoni kártérítés illeti a Ptk. 84. § (1) bekezdésének e) pontja, 339. § (1) bekezdése és a 355. § (1), (4) bekezdései szerint. Az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítési összegek igazodtak a hasonló jellegű ügyekben megállapított mértékhez. Az alperesi jogsértések nem voltak kiemelkedő jelentőségűek, mivel a képek által bemutatott események nem voltak ismeretlenek a nyilvánosság előtt, és a sajtó a büntetőeljárás fejleményeiről jogszerűen beszámolhatott. A másodfokú bíróság ezen indokok alapján nem látott okot és lehetőséget a megállapított nem vagyoni kártérítési összegek felülmérlegelésére.

A felek fellebbezései nem vezettek eredményre. A fellebbezéssel érintett pertárgyérték alapulvételével a felperes az I. rendű alperessel szemben pernyertesnek bizonyult, mivel a felperesi fellebbezés perértéke az I. rendű alperessel szemben 200.000 forintot, az I. rendű alperesnek a felperessel szemben - az objektív jogkövetkezmények alkalmazását is támadó fellebbezés meg nem határozható perértéket figyelembe véve - 600.000 forintot tett ki. Az I. rendű alperes ezért a Pp. 239. § utaló szabálya és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a felperesi fellebbezési költséget. A felperes ezzel szemben a II. rendű alperessel szemben túlnyomórészt pervesztes lett a 2.400.000 forint fellebbezési értéket figyelembe véve, ezért köteles viselni a fellebbezési költségét a Pp. 239. § utaló szabálya és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján. A fellebbező felek kötelesek viselni a fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2014. május 6.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő